

kõige enam tõsi sõbraliku meelt tema vastu saaks üles näitama.

Härra Sorell oli ikka lahtek ja vastuvõtja oma sõbrade ja sugulaste vastu olund ja kus ta aga sedagi neist nägi, kes ilma oma suuta hädä ja õnnetusõje sattumid, seal ta aitas sohe sõbralikult ja hea meelega.

Nelikümmeid inimest, meestet ja naesterahwast, olid suures jaalis kous, kui teetament lahti võeti. Naad kõik olid nimepidi sinna palutud.

Miiud tuli kuulutus.

Esimed ja ülemad pärijad olid linna väesed. Nende heaks olid sadatuhat rubla ja suurem osa muu varast, mis sekts pidi saama äramüündud, jäetud. Kõik need nelikümmeid aga, keslega ta tihri oli ümberkäinud, said igauks oma osa. Siin oli aga härra Sorell selle eest hoolt kannud, et iganees seda sai, mis t'al kõige enam sooritati ja melle pärast ning tuloks oli, ja need osad olid nii äraarivatud, et kõik ühetasa said. Ühe prouale, kes enam kui teised kallid kiwa armaetas, linnis ta mõne sähärduse ehte raha summaga ühes, et neid kyllaseppa juures oma tahmisje järäl lasta kohendada. Üks noormees, kes hea meelega kunstmaalimist õppis, sai tuhat rubla Itaaliamaale reisimiseks. Üks teine noormees sai tuhat rubla edasiõppimiseks suurkoeli peal. Üks kehva mõisa-

omanik sai tõlla ja hobused j. n. e. Ja üks leß proua sai kolme tua täis mööblid ja tema tütar Oiga tubat rubla raha, et oma himu järäl munisika kunisti selges õppida, mis peale temale suni himu ja kaa kallis anni oli.

Peale nende osade andis väljanduse jätja veel oma tänu teada kõikide vastu, kes igal ajal nii sõbralikud ja armja olemissega ennast tema vastu üles tunnistanud ja palus neid veel, teda igal ajal õige armastusega melle tuljetada. Kõige viimaks aga leeti veel ette, et härra Sorell riigi panki sadatuhat rubla annud selle seadmissoga, et aasta pärast kõik nelikümmeid inimest jälle pidid seia folku tulema, et siis kuulda saaks, kellele päralt need sadatuhat pidid olema.

Osapäralised waatsid kõik üks teise otsa. Kes see vanelik pidi olema? Missuguste tingimistega seda suurt varu emale saaks, fest võlnud suitu tehtudgi. Waga mitmesuguste tundmistega läksid kõik ära. Mõned olid waga tämislikud, aga neid oli wâhe. Suurem hulk oli kahewahel, kas pidid mitma wõi naerma, ja mõni oli nii tänamatta, ennast pahandama niisuguse wäikeste audi üle, mis ometi poolmillioni kohta oli naqu veetilgafe ämbris. See ja teine arvas kaa, kas ehet koguniste häbi ei oleks nii wäikest andi vastu wëtta. Meedjamad olid julgeste loetnud hoopis